

[Falk Hansen.]

mæssig rådgivning i en abortsituation kunne få uønskede resultater.

Men når det er sagt, vil jeg gerne føje til, at selv på den baggrund kan man naturligvis ikke udelukke, at en tvungen rådgivning kan være en hjælp for visse kvinder. Jeg går ud fra, at det i høj grad er en af de problemstillinger, vi skal vende tilbage til under udvalgsarbejdet, og jeg har også forstået, at det er et af de punkter, hvor ministeren vil være til at få i tale.

Spørgsmålet om, efter hvilke kriterier svangerskabsafbrydelse skal kunne tillades efter udløbet af den 12. svangerskabsuge, vil også blive et af de spørgsmål, som det bliver nødvendigt at overveje og vurdere meget nøje i udvalget, bl. a. også under hensyntagen til de bemærkninger, jeg lige har gjort om det vigtige i, at denne grænse overholdes som en hovedregel.

For mig henstår også som noget endnu uafklaret, om kvindens ægtefælle eller samlever helt bør holdes uden for loven, eller om man som i det af SF fremsatte forslag bør sigte imod, at han inddrages i beslutningsprocessen, uden at dette dog skal være noget krav.

Et spørgsmål, som har været fremme ved flere lejligheder, når denne sag er blevet drøftet, går på bestemmelsen om, at en overlæge kan nægte at foretage indgrebet og også nægte, at det foretages på den sygehusafdeling, som han har ansvaret for. Normalt må det vel nok være sådan, at de personer, som søger ansættelse under det offentlige, må være indstillet på at opfylde bestemmelserne i de love, som drejer sig om deres embedsførelse og virkeområde; det må forekomme betænkeligt, når personer af den ene eller den anden grund vil unddrage sig de pligter, som hører med til deres stilling.

På den anden side er der jo netop i denne sag fra alle sider enighed om, at det, vi her drøfter, er et dybt personligt spørgsmål, som der kan være religiøse, etiske eller andre grunde til at man tager afstand fra, og på den baggrund må der vel være rimelighed i, at også en læge har mulighed for ud fra disse grunde at nægte at medvirke til et sådant indgreb. Men på den anden side finder jeg det ikke rimeligt, at en overlæge med sin personlige indstilling skal kunne bestemme over et helt hospitalsafsnit og

dermed over andre læger, som måske har en anden opfattelse. Det kan teoretisk betyde, at alle overlæger inden for ét amt kan nægte at foretage abortindgreb, hvorefter patienten må søge et helt andet amt.

Jeg har noteret mig indenrigsministerens udtalelse om, at det ikke kan være i pagt med tiden, hvis folketinget har vedtaget en lov om svangerskabsafbrydelse, at en overlæge så skal kunne påtage sig det moralske ansvar for hele lægekollegiet i hospitalsafsnittet, når der i øvrigt ikke er noget bedømmelsesgrundlag. Jeg vil gerne under udvalgsbehandlingen vende tilbage til dette spørgsmål og rejse det over for indenrigsministeren.

På baggrund af den stadige diskussion om dette emne, som er foregået, siden vi fik loven af 1970, er jeg tilfreds med, at justitsministeren nu fremsætter et lovforslag, der forekommer mig langt mere rimeligt og konsekvent i sin udformning end den nugældende lov med dens mærkelige og ikke så lidt tilfældige grænser. Der er absolut grund til at takke ministeren for dette lovforslag, som er blevet til på baggrund af de erfaringer, man har gjort med administrationen af 1970-loven.

Der er også grund til at takke, fordi ministeren trods pres fra forskellig side har fundet det rigtigt at afvente det fyldestgørende materiale, som jeg forstår danner baggrunden for lovforslagets fremsættelse.

For mig er det noget afgørende, at det fortsat på den ene eller den anden måde bliver sikret, at ingen vælger abort, fordi der ikke er skabt baggrund for andre muligheder, som vedkommende kan vælge. Jeg synes, det er glædeligt, at antallet af henvendelser til mødrehjælpen med ønske om oplysning af den ene eller den anden art er steget. Det er nødvendigt, at der virkelig effektivt søges gennemført en oplysningsvirksomhed på dette område, sådan som det nu også sker i skolerne.

Jeg har i den forbindelse hæftet mig ved en udtalelse af professor Brøndsted i den førnævnte kronik. Efter at han har behandlet spørgsmålet om oplysning, føjer han til:

„Blot synes jeg, at den oplysning burde suppleres med alle de etiske aspekter, som samfundsmæssigt set er lige så nødvendige som de mere tekniske oplysninger.“

Og så fortsætter han: